

PORS Bladet

ORGAN FOR IDRETTSFØRENINGEN PORS

Nr. 1

Januar

1947

København, den 11. December 1946.

Til

unge og gamle venner i «Pors»!

Alle I — der er Medlemmer af «Pors», og som har valgt sig Fodboldspillet som Fritidsbeskæftigelse, har været heldige; thi I har stiftet Bekendtskab med det bedste Spil i Verden.

Naar man giver sig af med dette herlige Spil, har man ogsaa en Pligt til, at se at faa det bedste ud heraf. Dette opnaas kun ved Træning — Træning og atter Træning. —

Husk — at Fodbold er et udpræget Heldspil, hvor al Egoisme maa bandlyses, hvor individuel Dygtighed altid maa underordne sig Helheden og hvor det gælder om, at Sæmmespillet bliver sat til Højbords. Jo bedre Sæmmespil — desbedre Resultater.

Det er ikke nok, at en spiller tænker for sig selv under Spillet. Han maa opøve sig i, at tænke for hele Holdet.

For at faa det bedste ud af dette herlige Spil, er det en uomgængelig Nødvendighed, at man baade sjælelig og legemlig er i god Form, idet der jo hersker det snævraste Samarbejde mellem Tanke og Legeme.

For at faa den rette Fremgang i spillemæssig Dygtighed, maa man studere Spillet omhyggeligt og øve sig i de fundamentale Ting det bestaar af, saa som:

Udholdenhed,
Hurtighed,

Vendinger,
at sparke godt og rent med begge Ben, ligegyldig fra hvilken Retning Bolden kommer.

Boldkontrol — herunder Driblinger, Stopninger og Afleveringer, gode haarde Tacklinger.

Headninger med Sikkerhed, Kombination med andre Spillere. —

Lige saa sikkert det er, at alene det, at mestre det fundamentale i Spillet, afsluttet ikke behøver at frembringe den store Spiller — lige saa sikkert er det, at man aldrig vil blive en stor Spiller, hvis man ikke helt igennem mestrer netop de fundamentale Ting — der er Fodboldspillets A. B. C.

«Hvad kræves der da, for at man kan blive en stor Spiller», kan man spørge? Svaret maa blive, «at for at blive en stor Spiller, maa der forefindes en Mængde nødvendige Fornødenheder i Individet.» — Man skal blot stadigvæk huske, at de fundamentale Ting i Spillet ikke alene gør den store Spiller, selvom disse Ting kan gøres til Fuldkommenhed. Det at blive en «Stor-spiller», kræver — foruden de førnævnte fundamentale Ting — mere end noget andet, hvordan Individets Temperament og legemlige Træningstilstand er. — Hurtighed i Tanke med deraf følgende hurtige Nervereaktion, er yderst nødvendige Ting, for at blive Spiller af

Format. Men ogsaa Troen paa egen Dygtighed — Selvtilliden — spiller en stor Rolle.

Frem for alt — glem aldrig — at Fodbold er et Holdspil — hvor det gælder om, at lade Bolden lave Arbejdet og lade Sæmmespillet sat i første Række. Des bedre Sæmmespil — jo bedre Resultater.

Hvis samtidig Sammenhold og Kammeratskabet er godt mellem Spillerne, saa man derigennem er parat til at tage et godt Nap sammen, vil man høste baade Glæde og Fremgang til Klubbens og dens Medlemmers bedste. —

Med en hjertelig Tak for det gamle Aar 1946, sender jeg mine bedste Ønsker for det nye Aar 1947. —

De venligste Hilsener

Carl Hansen.

Pors' årsmøde.

Vi var ca. 200 til bords i Rådhusets Teatersal til vår tradisjonelle årsmøde. Det var ikke til å unngå at vi la merke til at flere, sogar meget kjente Porsere, glimret ved sitt fravær. Mer er ikke å si om den ting, — bortsett fra at vår årsmøde er til for å samle høgt og lav innen foreningen til kameratslig og festlig samvær.

Ved bordet ønsket festkomiteens formann, Leif Nilssen, alle pors'ere velkommen, og ga ordet til foreningens formann, Karl Malmgren. Det var videre talar av Øivind Barth, Rolf Asdahl og Wendelboe-Larsen som ved

siden av Harald Thorstensen opptrådte på scenen. Damegruppas skuespillerinner var ellers de som sørget for underholdningen ved bordet. Samtlige høstet velvillig applaus for åpen scene.

Olaf Skilbred takket for maten og takket festkomiteen for slitet.

Exelsior Band sørget for dansemusikk til klokken var 2. Da rusla vi hjem til Vestsia i flokk og følge. — Moro var det lell. —

Ref.

Slalåm.

Det er lenge siden Pors sendte sine folk til det første slalåmkurs på Luksefjell nå. Det var før krigen. Mange har sikkert ventet og venter fremdeles på at slalåmrenn skal bli tatt opp for alvor i Pors. Men det er slettes ikke så enkelt. Vi må ha en løype, og det er et tiltak som kanskje må vente lenge ennå. Straks etter Luksefjell-kurset slo vi på en løype i Annerødkollen, men måtte snart innse at noe slikt kunne vi ikke by fram. Vi kjørte der selv og hadde mye moro, men det var vill kjøring med blant annet et stup på 1½ meter som måtte forseres. Nå i vinter har vi undersøkt Rugtvedtkollen for å prøve å finne noe høvelig emne der. Det ser fint ut fra Lille-Åmot og på skrå oppover mot «store kollen», men oppe i åsen et stykke blir enhver utvei brutalt sperret av et loddrett stup. Det er tvilsomt om det lønner seg å bortelimineere slike naturvansker. Derfor er problemet like uløst i dag. Vi har ikke det terrenget. Ikke før vi kommer til Holtankollen, og det er for drøyt. Her kan bare bli tale om renn i forbindelse med turløp. Slalåm som konkurransesport i Pors, er det derfor små utsikter til foreløpig, men slalåm er slettes ikke bare konkurranse. Skal man ha glede av en skitur, må man kunne litt mer enn bare å labbe i løypa. Man må kunne svinge og framfor alt begrense farten. For å lære dette trenger man ingen løype, da er gamle Brønne-bakkene gode nok, og vi er villig til å ta opp disse problemene på utfartssøndagene våre der oppe, der-

som det har den ønskelige interesse. Det er hva vi foreløpig kan gjøre for slalåm i Pors.

Altså, vel møtt i Brønnebakkene.

Slalåmkara.

PORS' damegruppe.

Vi vil takke alle våre medlemmer for det året som er gått, og ønske dere et godt nyttår. Vi håper at ennå flere av «Pors-damene» blir medlem i den gruppe hvor de egentlig hører hjemme, og støtter opp om den.

Kontingenten pr. år for passive medlemmer er kr. 3.

Det ville dessuten være meget ønskelig om alle aktive ordner sin kontingent snarest, da gruppa trenger pengene i det nye år. Vi har vært så heldige å få en ny og utmerket instruktør for turningen, nemlig frk. Aanny Knutsen, som nettopp har avsluttet skolen for turning og gymnastikk i Oslo. Alle interesserte må derfor møte flittig fram til de kommende treningskvelder.

Ved siden av dette, skal vi ha faste medlemsmøter i Sjømannshjemmet hver første mandag i måneden. Disse blir åpne for alle medlemmer. Første møte mandag 3. febr.

Medlemsutlodningen (6 rustfrie kniver) ble vunnet av Torborg Erikssen.

Styret.

BANDY- refleksjoner.

Pors tapte 5—2 i sin hjemmekamp mot Drafn, det vet vi, og vi vet at de vil tape mange ganger enda, mot et lag som Drafn. Vi har ikke lov å tro at vi kunne greid det bedre, at vi hadde uflaks eller det gamle hvis ditt eller hvis datt, som er så hendig å ta til etterpå. Selvom første omgang var nokså jevn, taler ikke dette om styrkeforholdet. Det var taktikk, hele kampen var taktisk fra Drafn's side. Husk bare på den farlige yttervingen som tok pusten fra oss i annen omgang. I første var han ikke på langt

nær så offensiv. Hvorfor? Jo, for ikke å bli «gjætt» gjennom begge omgangene. Først en stund etter at han hadde sloppet seg løs i annen omgang, ble det gjort forsøk på å løse ham. Dette var bare en detalj i Drafn's taktikk. Ellers merket vi oss at forsvaret spilte mer offensivt enn vi er vant til. De lot f. eks. ikke motstanderens angrepsrekke nærme seg mål for så og trekke sammen i en pose som da skal motstå et hvert videre framstøt. Dette resulterer ofte bare i overraskende skudd mot mål hvor keeperen ofte er mer eller mindre dekket. De møtte angrepene så tidlig som mulig og snappet pasningene opp, før vare spillere egentlig var kommet i gang. Nok om det, vårt lag er ungt, og vi venter oss ikke så meget med det første. Det skal sveises og stalletes, og da vet vi at nederlag er nødvendig. Men vi må ta nederlagene som voksne, og lære av dem. De skal bringe oss nærmere hverandre, de skal anspore energien og framelske seiersviljen. Da begrenser nederlagene seg selv.

Ref.

Ad Slalåmkurset.

For at ingen skal beskyldte meg for å ha negligert min uttagelse til julens slalåmkurs, vil jeg opplyse mine klubbkamerater om at jeg på den tid led av en fotskade som gjorde at jeg bare med smerte kunne få en støvel på benet.

Harald Th.

Oslo, den 8. jan. 1947.

Oslo-brev til PORS-AVISA.

Hver måned, når det går mot den 15., får jeg det svært travelt med å komme hjem, for da vet jeg at Pors-avisa ligger og venter, og den blir lest forlengs og baklengs snudd opp ned, som jeg har sett en mann på vestsia gjøre, og lest om igjen.

Spesielt er det morsomt å følge med i fotballdiskusjonen, og jeg vil selv ha

Bladet

K e d a k t ø r: Harald Thorstensen,
med C. Hugo Weber, tlf. 155
og Torbjørn Solstad, tlf. 844.
Postadresse: Tørmogt. 26.
Utkommer 1 gang hver mnd. Abonnement kr. 5.— pr. år. Løssalg kr. 0.50 pr. stk.

et ord med i laget fordi jeg, i den tida jeg var her i høst, hadde god anledning til å sammenligne Pors med de store gutta herinne. Jeg har f. eks. sett at «Lyn» den ene søndagen lager en heroisk innsats i finalekampen, for så søndagen etter å spille 1—1 mot «Strong» i en skamløst dårlig seriekamp.

Hva er årsaken? Jo, selvfølgelig skyldtes det at Lyn-gutta stilte opp i finalekampen, topptrimmet, og gikk inn for kampen i den grad at jeg var tilbøyelig til å si at de hele tida spilte på grensen av det ureglementerte.

De *skulle* vinne, og dermed vant de.

Slikt er det lenge siden jeg så på vestsia.

Kort sagt, vi mangler konsentrasjon — evnen til å kjempe for livet, når det gjelder. Se på Lyn f. eks., de stiller sjelden opp fullt lag til seriekampene, men når det gjelder, da kommer de rustet til tennene.

La oss forsøke å flytte på, og kanskje spare noen av våre toppspillere i forsøngens seriekamper, slik at disse trimmes gjennom trening til de store oppgjørene. Reservene må velges med omhu, og forholdene foran dagens kamp må tas sterkere i betraktning. I en seriekamp på «Kleiva», hvor vi tapte 6—1, ble det satt inn to spillere i angrepet som vi visste kunne gjøre fyldest for seg, *bare* hvis det var tørr bane. Akkurat denne dagen var banen ekstra glatt. Det var ikke bra, og det gikk heller ikke bra. Kanskje krigens store strateger kan lære oss litt om at en ikke må sette sine egne tanks i kamp med fienden ute i en myr.

Treback-systemet er uten tvil det riktige for de lagene som er sterke nok til å gjennomføre det. Men jeg

tror at endel av de svakere lag, vi har i Grenland, ville stå seg på å legge det vekk, iallfall når en ikke har betingelser for å kunne gjennomføre det. Treback-systemet stiller så store krav til den enkelte spiller og til laget som helhet, at jeg tror mange lag ikke fyller kravene, og for disse lag vil det bare tjene til å ødelegge, å binde lagspillet fast i to enkelte faktorer, forsvar og angrep. Litt krig igjen; har vi ikke lært nå at forbindelseslinjene er de viktigste og mest sårbare punkter i et angrep? Svikter forbindelseslinjene, altså halfbackene, blir det en nytteløs making mellom forsvar og angrep, som bare gir motparten anledning til å organisere sine angrep i tomrommene som oppstår. En kunne faktisk se det i finalen Lyn—Fredrikstad, som begge hadde sterke halfrekker, at disse dominerte over store deler av banen. Kanskje for store for Fredrikstads vedkommende, for Lys siste mål skyldtes at Fredrikstadhaliene var for slitne de siste fem minutter av kampen. Hvis resultatet hadde blitt uavgjort, ville vi aldri ha lagt merke til Fredrikstad-halfenes siste 5 minutter. Men Lys «fighting spirit» avslørte det for oss. «For mye og for lite skjemmer alt», heter det, og i et lag som spiller treback-systemet, må vinghalfene kjenne sin egen styrke så godt at de kan begrense sin aktivitet, og spille som de skal gjennom *hele* kampen.

Thorstein Th.

Ditt ansvar, *idrettsmann!*

(Overs. fra landsmål etter Leif Hals.)

I kjølvannet etter krigen ser ikke alt så lyst ut. Det er mange ting som vi gjerne så annerledes, og noe av det som vekker størst ure her til lands, er den økende bruken av alkohol, særlig mellom ungdommen. Sammen med avholds-, ungdoms- og idrettsorganisasjonene har statsmaktene tatt kampen opp mot kong alkohol, og det er hvermanns plikt å støtte opp om dette tiltak etter beste evne.

Det finns vel ingen som for alvor

Vi

anmoder alle våre abonnenter å betale aviskontingenten pr. 1947 kr. 5.—, så tidlig som mulig.

Innbetalingen skjer i «Ekko» eller privat, Vestregate 38.

Kvittering blir da ilagt Pors-bladet.

FYLL ER IKKE FEST

(tolket på torvet): - Føll er ikke hest.

tror at alkoholen gjør mannen sterkere og kjappere. Og skulle det være noen som ennå tror på alkoholen som kraftkilde, kan en vise til prøvene til den kjente idrettsfysiologen, dr. Herbert Herxheimer. Han gjorde en lang rekke prøver med 100-meter løpere og tok hensyn til alt som kunne ha innvirkning på resultatet, banen, tiden på dagen, vinden, selve løpet, formen hos hver enkelt deltaker, humøret osv. Samme karene ble brukt i alle prøve-løp, og alle løp gikk under helt like vilkår. Av åtte løpere fikk de fire litt alkohol (7 gram 96 % i sterkt aromatisk vann) mens de 4 andre bare fikk aromatisk vann, uten alkohol. Da prøvene ble holdt, visste ikke løperne selv hvem som fikk alkohol eller ikke.

Resultatet av disse prøvene var at en helt sikkert kunne fastslå nedsatt yteevne hos de løpere som hadde fått alkohol. Tidene på 100 meter var jevnt 0,2 sekund svakere enn ellers. Resultatene fra disse prøvene samlet dr. Herxheimer i denne setning: Under påvirkning av alkohol blir yteevnen satt ned i forhold til den kraft og energi som kreves av hver enkelt idrettsprestasjon.

Denne setningen kan vel synes nok-så søkt for mange. I mer folkelig form finner en den samme teorien uttrykt i en roman av Hulda Garborg — «I huldreskog». Der møter vi en emis-sær som taler mot rusdrikken og bruker disse ordene: «Du seier at alkoholen varmar! Å du ti fold däre! Det er berre for ei stakket tid, nett som når åu pissar i broki!»

Dette er en form som ikke er til å misforstå. For den aktive idrettsmann skulle saken være klar: Alkoholen setter ned yteevnen, og det skulle derfor være en selvsagt ting at han holder Kong alkohol fra livet.

Men saken har enda en side — en moralsk og sosial side: Den aktive idrettsmann står på en piedestal, høyere jo flinkere han er. Flere og flere øyne søker ham, og disse øyne skinner av beundring over seirene han vinner og rekordene han setter. Han er ikke privatmann lenger. Hele byen, ja hele landet har del i ham og følger ham hvor han står og går. «Jeg bærer min hatt som jeg vil,» heter det i en sang av Holger Drachmann, og mange sier det samme som ham. Idrettsmannen på vei mot stjernene kan ikke si slikt. Han er en gud blant folket og blir dyrket av tusener unge. Slik som idrettshelten bærer hatten, slik vil de unge bære den. Det vil med andre ord si at slik som idrettsmannen fører seg, slik vil tusener unge gutter føre seg. Idrettsmannen er idealet. Han vil de ligne. Det han gjør og sier, vil de unge gjøre og si.

Dette er en lov som ikke er til å komme utenom. Derfor, idrettsmann, har du et stort ansvar for de unge guttene som beundrer deg. Om du vil det eller ei, så er du med og former den ætten som vokser opp i dag. De vil ta etter deg. Søker du de rene gleder, så vil de unge følge deg. Holder du deg til flasken og kortstokken, så vil de unge gjøre like ens. Er du av de som banner i tide og utide, så vil småguttene omkring deg gjøre det samme. Ingen har slik makt over den unge ætten, som du. Bare ved din framferd virker du sterkere enn all skolelærdom og alle formaninger. Derfor har du ikke lov til å bære hatten som du selv vil.

Vi kan legge til: Ingen kan legge kaldere skygger over ungdomslivet i en bygd eller by enn en moralsk skakk-kjørt idrettsmann, men på den annen side er den sanne idrettsmann mer enn noen annen med og former en ungdom som er sterk og sund.

Det er ditt ansvar, idrettsmann!

I norsk idretts historie har vi mange lysende eksempler som forstod plikten i å føre arven fra den greske idrettskultur videre. Av omsyn til plassen blir det å nevne bare noen enkelte. Den første, kanskje også den beste, blir sagaskikkelsen, Olav Trygvason, vikingetidens største idrettsmann. At stillen var for ham en viktig faktor er det ingen tvil om. Snorre

forteller at han var meget nøye med klærne sine. Bergsland har i en av sine instruksjonsbøker et flott bilde av Thorleif Haug i sine glansdager, tatt i innspurten fra et 60 km. langrenn i Stockholm, hvor stilen er helt perfekt til tross for at han sikkert etter den lange turen kjenner litt av hvert i kroppen. Helge Løvland var en stilig skikkelse på idrettsbanen. I de idrettsgrenar hvor stilens bedømmelse hører med til konkurransen er det en selvfølge at utøveren må legge stor vekt på å få stilen nesten klassisk ren. Sonja Henie, Tulla Tams, Birger og Asbjørn Ruud har en sjelden raffinert stilfølelse. Nevnes bør også det gamle Kristianias populære sjarmør, Aksel Paulsen, som var både kunst- og hurtigløper. Otto von Porat vakte under Paris-olympiaden i 1924 oppsikt for sin rene, vakre stil. Jørgen Juve viste ofte i skuddposisjonen stil og kroppsbeherskelse som det var en fryd å se.

Slik kunne vi fortsette med mange fler. Vi vil slutte med å nevne en som vi mener linjemessig sett er mye beslektet med Myrons berømte discokaster. Han dyrket en annen idrettsgren og kroppens, musklens anatomiske stilling, blir litt annerledes, men hvor kroppen på samme måte i et øyeblikk befinner seg i ro og muskelgruppene er løst samlet til neste fase i bevegelsen. Høye jernkanter markerte svingene for ham, likevel utviklet han sin stil til det fullkomne i elegant smidighet. Hans navn er Oskar Mathisen.

Idrett og hygiene.

En er nå kommet så langt at det er blitt en ufravikelig regel at enhver idrettsutøver skal ha et bad etter endt trening eller tevling. Det er blitt en selvfølge at arrangører sørger for at det er tilstrekkelig med vann til disposisjon for deltakerne etter stevnet. Dette blir da gjort etter beste evne og etter som de stedlige forhold gjør det mulig. — Ved for eks. skirenn, terrengløp, orienteringsløp, blir derfor innkomsten lagt til steder hvor det er adgang til bad.

Ved de fleste idrettsanlegg i byene er det som regel bad, dusjer, med varmt vann, men på banene utover i bygdene fins det sjelden eller aldri bad.

Det skjer en stor tilstrømning til idrettsbevegelsen i dag. Dette har medført at kravet om nye baner og idrettsanlegg er kommet sterkt i forgrunnen. Flere lag utover landet har tatt fatt på arbeidet med nyanlegg av baner, og mange har allerede kommet godt i gang. Ved planleggelsen av disse nyanlegg er spørsmålet om bad og da i første rekke badstu, tatt med som et naturlig ledd. Også ved eldre anlegg, hvor det tidligere ikke var bad, er dette spørsmål tatt opp av laga. Det er ofte ikke bare med henblikk på idrettsutøverne badene blir planlagt. Badesaka er i enkelte tilfelle tatt opp i hele sin bredde, ved at de planlagte bad i forbindelse med idrettsanleggene skal få en slik målestokk at de kan nyttes som folkebad.

Folkebad er et meget vesentlig ledd i bedring av folkehelsen. Idretten kan også på dette område vise sin betydning som helsefaktor ved å gå inn for løsning av badesaka. Idrettslag landet over må reise dette spørsmål hvor det ikke er blitt gjort tidligere, og bør gå i samband med velforeninger eller andre organisasjoner som arbeider positivt for løsningen av denne sak.

Under krigen gikk folkehigienens av forskjellige grunner sterkt tilbake. Det trenges derfor i dag en gjenoppbygging også på dette område. Arbeidet med badesaka vil i dag være et naturlig virkefelt for idrettslaga, idet idretten alltid har ført med seg impulser om bedre hygiene og levesett.

Godt gjort !

Johs. Bjørnflaten, Pors, fikk 2. premie i Norgesmesterskapet for junior i boksing, i tungvektsklassen. På grunn av militærtjeneste i høst har han fått noe lite trening, så bare vent til neste gang.

Torbjørn Stokke, Pors, fikk ekstrapremie i tungvekt, under boksestevnet i Halden, i konkurranse med flere av våre beste tungvektere.

Bandy.

Januar måned har vært spennende for bandyfolka våre på mange måter. Først og framst isforholdene oppe på stadion. Mildvær og snø har skapt bryderi og ekstraarbeid som aldri før. Vi hadde jo isen klar — og så kom varmegradene og laget grønn matte.

Takket være Torbjørn, Johannes og Erling i første rekke, har det blitt sving på sakene i år også. En ekstra bukett blomster til Thorbjørn med bilen. I det hele tatt er det vel litt flaut at ikke flere av de aktive tar et tak med i arbeidet. Det skulle nesten være fristende å nevne noen av disse ved navn, men — — —

Så er det styret i bandygruppa. Sannelig har ikke de greid noe som vi regnet for nesten umulig. Næmlig is og kraft inn til stadion. Vel blast. Barulf & Co.

Oppmannen, Tiedemann, er virkelig en mann. Han har tatt sakene alvorlig i år. Han har tatt initiativet og ledet flere populære møter som sikkert har vært lærerike for de aktive.

Det vil ta for stor plass å kommentere B- og juniorlagets kamper. Vi nøyer oss med å slå fast at hittil, 19. januar, er det blitt riktig pene seire, en meget god målaverage for begge disse lag og null tap, for å bruke et moderne uttrykk.

Etter A-lagets kamp mot Drafn spanderer Sportsmanden feite typer på Pors, og skriver bl. a.: Det kan forøvrig være spørsmål om ikke Pors' 2—5 nederlag for Drafn resultatmessig ruver nesten like høyt som Sarpsborgs 5—2 sist over Reidulf.

Det er sannelig ikke dårlig å score 2 mål på Drafn forsvar og greie seg med en tremålsdifferanse.

Vi tar imot blomstene, men buketten kunne vært større, bare ikke lusemåla hadde kommet, — forsvarstabber delvis.

Fremtiden skriver: Pors bød uventet hard motstand og klarte å ta igjen Drafn's ledelse 2 ganger i første omgang. De la an på å spille riktig i motsetning til hva vi har sett av det annet Porsgrunnslaget som deltar i 1. div. (her menes vel Sundjordet).

Søndag 19. januar.

Vi visste alle at til kampen mot Drammens Ballklubb gjaldt det være eller ikke være i første divisjon.

Gjestene fikk det første målet etter at Mattis brøt rekken for tidlig og misset. Arne Christiansen var og noe slapp ved denne anledning. (Han spilte forøvrig o. k.) De to mål som Erling scoret, var direkte «deilige», også for nervene. De skaffet oss ledelse ved pause.

Kampens 2. omgang var dramatisk. «Mattis, den evig uheldige», ble ødelagt i begynnelsen av omgangen og resten måtte spilles med 10. og 9 mann. Tross dette, øket Ingolf like etter til 3—1. Trygve K. fikk 5 min. pause på sidelinjen midt i kampens hete. Spillet måtte nødvendigvis bli hardt nede i vårt forsvar, hvor belastningen selvsagt ble stor. Drammenserne kjempet jo også for sin plass i 1. div. Under dette presset pådro vi oss 2 straffeslag. Det ene gikk over og det andre reddet Walther, som gjennom hele omgangen arbeidet i stor stil.

Imidlertid reduserte D. B. K. til 3—2, som altså ble det endelige resultat, enda siste del av kampen var preget av motstanderens press og forsøk på utligning.

Ved siden av det harde spill var det dommeren John Johannesen, Odd, som preget kampen. På oss virket han utilgivelig ensidig i sine straffer for hardt spill. Tilskuerne hadde derfor lett for å komme i kok, tross termometret viste kuldegrader.

Imidlertid vil vi minne våre egne medlemmer om at Pors ikke er tjent med heiling og ukvemsord til dommeren. Vi kan diskutere ham etterpå oss imellom, men som sagt: Rop aldri til dommeren.

Enige om det, Pors'ere!

Clippen.

Takk!

Johan Næss og Johannes Jacobsen har besørget innlegg av lys og kraft til stadion, på fritiden sin.

Vi retter en hjertelig takk til disse 2 pors'ere.

Den TEKSTEN er pluggen.

Som dere vet ble han valgt med i vårt styre for junior i fotball.

Allerede nå har han skaffet 12 par nye fotballstøvler som gave til Pors juniors.

Andre planer som vi kjenner til han går med for guttene, vil vi ikke røpe, men de har gode ting i vente.

En av TIEDEMANN'S heimlava.

Var bandyoppmann, Tiedemann Christensen, serverte nylig denne, en kveld vi beklaget oss over været som ikke ga utsikter til kulde, is og bandy på denne side av jul:

— Vi får ikke trening i bandy i år — sa en.

— Harru'ke hørt at bandygruppa trenet på is i kjelleren til Wigmostad?

— ???

— På «Diplomis», vel, kom det kjapt. — Vi lo, men nå lurte vi på om ikke denne is er litt bløt også — som Tiedemann!

Redaktør-skifte.

Idet vi ønsker alle våre trofaste lesere et godt nytt år, vil vi også nytte høvet til å rette en spesiell takk til vår premier-redaktør, Leif Nilssen, som hermed pakker sin virtuos-fyllepenn ned i en dertil egnet vattert eske, til stor sorg for leserne. Vi får håpe at ikke Nilssen begraver «stridsøksen» for godt, men holder sitt våpen blankt, og forstår å svinge det over sitt åndfulle hode når det trengs.

Som overtager av denne avis, vil jeg håpe på et fortsatt godt samarbeid og fortsatt god kontakt med leserne. Alt av interesse skal bli behandlet med velvilje, og jeg håper at dere i ennå sterkere grad enn før, vil forstå at dette er deres eget organ og at det er her uttalelsene skal foreligge.

Vel møtt med disse.

Red.

Boksing som idrett for gentlemen.

Boksing er en meget gammel idrett som har vært dyrket i oldtiden med bare knoker, i mellomalderen med skinnremmer, og i moderne tid med polstrede hansker på nevene.

Den er en idrett som appellerer sterkt til følelser som mot og kamp lyst — men også til ridderlighet. Den siste egenskapen har ikke alltid vært satt i høysetet. I tiden da «brød og sirkus» ble brukt som politisk middel til å holde massen i sjakk, var det atmcsfæren av blod og sand som var det attråverdige ved idretten.

Etter hvert som kulturen har gjort sin virkning også på idrettens område, har boksingen undergått en forandring til det bedre, liksom tilskuerne (forhåpentlig de fleste) har endret sitt syn og sin bedømmelse deretter.

Men ennå rår den primitive innstilling på enkelte steder, og særlig der hvor den profesjonelle bokseidrett drives som «big business». Her har den nedadfelte tommelfinger ennå flertall og massens innstilling går fortsatt i retning av gladiator kamper, noe som igjen setter sitt preg på bokserne. «The Man eater» som tåler alt og kan slå «knock out» blir sett på som idealet. Denne primitive oppfatning gjør seg til dels også gjeldende innen amatør boksingen på bestemte steder, dessverre. Vi har hørt om og sett såkalte «mellomeuropeisk» stil, og etter krigen den «øst-europeiske», der bokserne nærmest er å likne med slåmaskiner, som i kraft av rå styrke og kondisjon feier sine motstandere ned og ut.

Her på berget har vi forsøkt å følge «the noble art of selfdefence» i den engelske skole, som legger an på teknisk kunnen med parader og unnvikelser som fornemste våpen. Denne retningen må vi fortsatt følge, dersom ikke bokseidretten skal komme i ytterligere miskreditt og få stemplet «pøbelsport» på seg. Det er jo en kjent sak at mange mennesker med et liberalt syn på alt som heter idrett, gyser tilbake ved tanken på det idrettens vrengebilde som leilighetsvis kan

demonstreres av sluggende slagsbrødre under gategutters ville brøl.

Like så festlig som det er å se to skolerte bokser opptre i en ring, applaudert av et sakkyndig publikum, like så frastøtende og avskyelig er det å overvære en blodig «sluggerfest» under et ukultivert publikums bifall.

Boksing er en utviklende idrett, ikke bare fysisk sett, men kanskje særlig moralsk — den lærer sin utøver bl. a. selvbeherskelse. Karer av denne type viser sjelden sine krefter i utide. Boksing er betegnende nok innført som fag i de engelske skoler og den er innført som fag blant politifolk, nettopp av de grunner som nevnt. Neppe noen annen idrett er så givende som boksing drevet på rette måte, men heller ingen annen idrett kan virke så dum og forfeilet som når den blir drevet på gal måte. Det er i begrensningen at mesteren viser seg. Derfor hører heller ikke begrepene «slugging» og «punch drunk» hjemme blant amatører —

Vi har gode krefter innen boksesporten i Pors. Og det forplikter. Men den første betingelse er gode instruktører — folk som ikke bare fører en proper neve, men som også er i besittelse av psykologisk innsikt. Læremesteren der behandler eleven som bokseball og demonstrerer sin overlegenhet ved å plasere kraftstøt i en åpen fasade, bør således være en saga blott. Dette vil forhåpentlig alle de nyutdannede instruktører bekrefte, ved siden av de dyktige av eldre år-ganger.

Like viktig er imidlertid gode dommere og kampledere, og her har vi nok et stykke igjen før alt er bra. En må søke å utdanne dyktige dommere med samme sunne grunnsyn, slik at bokseringen kan få en ensartet riktig bedømmelse og streng ledelse.

Og så må alt publikum oppdras slik at det forstår at «jungelens lov» er et overstått stadium.

Vi må søke å gjøre boksingen til dette ene:

En idrett for gentlemen!

Piste

nytt med hensyn til vår damegruppe er at turnpartiet for piker teller 40 stykker. På partiet for «voksne damer» er det 67 aktive turnere. Hertil kommer så pass mange passive at gruppa straks er oppe i 150 betalende medlemmer.

Vi kan og meddele at frk. Anny Knudsen som nettopp er uteksaminert fra Statens Gymnastikkskole, skal overta som instruktør fra nyttår.

Turndamene betaler 10 kroner året i kontingent. Småpikene 5 kroner. — Dette siste til overveielse for «det sterke kjønn.»

Vi etterlyser

klubbkvellene.

Tross snakk, er enda ikke våre tradisjonelle klubbkvelder kommet igang høsten 1946. Riktignok kjenner vi til vanskeligheten med lokaler i Porsgrunn, men bedre føre var enn etter snar. —

Feilen ligger hos det avgatte hovedstyre som jo påtok seg å overta alt med hensyn til foreningens leie av lokaler.

I samme forbindelse kan vi nevne at Fotballforbundets instruksjonsfilmer som kretsen hadde til utlån, er retournert uten at Porsgrunn fikk nyttiggjøre seg disse. — Det var leit, det.

Hallo

«Sportsmanden», Oslo.

Vi gjør både Deres avis og andre, også stevnearrangører, oppmerksom på en liten ting som De nok forstår irriterer, — nemlig at det skrives (og ofte sies) Porsgrunn istedetfor Pors, etter navnet på våre medlemmer, for å angi klubb. — De forstår sikkert vår interesse er å gjøre vårt klubbnavn så kjent som mulig. Det er jo flere klubber i Porsgrunn enn Pors, — og så er det nettopp klubbpatriotismen, da — — —

Bakeri & Konditori

I. L. Dyraas

Telef. 237.

V. Porsgrunn.

*Brød gir styrke. — Kaker gjør fest.***H. OLSEN**

V. PORSGRUNN.

TELF. 188.

MANUFAKTUR — GARN
TRICOTASJE — KJOLER — KÅPER
Sengeutstyr — Herreekvipering.
ARBEIDSKLÆR.**Porsgrunn Samvirkelag**

Avd. 1 — Telf. 229

Avd. 2 — Telf. 180.

M. M. IVERSEN

Etb. 1916.

— MØBELFORRETNING —

Snekker- tapetser- og malerverksted.

V. Porsgrunn.

Tlf. 503.

Stikk innom

«Ekko»*når det gjelder frukt- og tobakksvarer*Ukeblader — Pakke-ekspedisjon.
Telefonbox nr. 654.**Kr. Knudsen & Co.**

DROGERI

FARVEHANDEL og

PARFYMERI

Telef. 571.

V. Porsgrunn.

Alt i sport —

— og sykler.

Abreham Aas A.s

Porsgrunn. — Telef. 413—844.

Frisk frukt
for familien
hele året:**Magne Johannesen**Spesialforretning for frukt- og grønnsaker
Tlf. 399, Porsgrunn.

Lokaler utleies til møter.

Porsgrunn Sjømannshjem

Et godt spisested.

Porsgrunns**Auto A.s**

AUT. FORD-FORHANDLER

Porsgrunn.

C. Hugo Weber & Co

Telefon 155.

Elektrisk
utstyr og radio.Moderne
radio-service.**H. Th. Hansens Eftf.****Appa**

Tlf. 451.

Spesialforret. i Frukt og Tobakk

EN

„Solid“-sko

er alltid go'

Skotøymag. Solid A.s

Telefon 609.

Hans J. Larsen

Tlf. 127 k. — 327 k.

— ALT I BYGNINGSARTIKLER —

Skal De forandre eller bygge?

Henvend Dem til meg

Byggmester

Einar Ekeli

Telef. 70.

Heigt. 17.

Hj. Hermansens eflg.

Tlf. 284.

— ALT I KOLONIAL. —

Les sportssiden i

TA**Andr. Aasland**

JERNVAREFORRETNING

— SPORTSARTIKLER —

porsgrunn porselen

elektrisk brent

90 % norsk

Benytt

de firmaer

som støtter oss.

Velsmakende og
næringsrik.

Bjarne Gordon Wright

Porsgrunn.

TH. 498.

Aut. Rørleggerforretning

O. Braarud

Kjøtt- og Pøseforretning

Øst og vest

Telefoner: 156 — 157 k — 257.

J. Fjeldvik

Telefon 152. — Porsgrunn.

Slepebåten «BJØRN» 150/175 IHK

Lektene — Lektetransport på kysten

Slepning og pumping — Isbryting.

PORSGRUNN KINO

Porsgrunns

Folkerestauranter A.S

